

ת"פ 43337/07/13 - מדינת ישראל נגד ד' ל'

בית משפט השלום בכפר סבא

24 במרץ 2014

ת"פ 43337-07-13 מדינת ישראל נ' ל'(עציר)

בפני
בעניין: כב' השופטת נאוה בכור
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ד' ל' (עציר)

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אריאל אודרברג

הנאשם - הובא - וע"י ב"כ עו"ד רמזי סקיס

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודעתו ובמסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); והיזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק.

על פי המפורט בכתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי התגורר הנאשם ביחידת דיור השייכת לאמו ברחוב דניאל בכפר סבא.

בני הזוג בנימין וסיגלית בן דודו (להלן: "המתלוננים") התגוררו בשכנות לנאשם, עם בתם בת ה-5, ביחידת דיור נוספת אותה שכרו מאמו.

ביום **17.7.13** בשעה 21:22 התקרב הנאשם, בהיותו בגילופיו, לגדר המפרידה בין יחידות הדיור, כשהוא אוחז בידו האחת בגרזן, ובשנייה- במספריים.

הנאשם שבר את הגדר, הלם בדלת הכניסה למקום בחוזקה וצעק "זה בית שלי, תצאו החוצה, אני ארצח אותך, את אשתך ואת הבת שלך" וכן "אני אזיין אתכם ואוציא אתכם מהבית".

כתוצאה מכך התעלפה ביתם של המתלוננים, והם התיזו עליה מים והזעיקו את מד"א.

לאחר שהמתלוננים התקשרו למשטרה, עזב הנאשם את המקום, והשליך את המספריים והגרזן.

בהמשך, לאחר שנעצר והובא לתחנת המשטרה, עת נחקר על ידי החוקר אבי זריהן, אמר הנאשם מספר פעמים שהוא ייטפל בהם, ובעיקר בבנימין בן דוד, ואף הוסיף כי לא משנה מה המשטרה תעשה- בימ"ש ישחרר אותו.

2. הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשם יודה בכתב אישום מתוקן ויורשע בגינו.

לעניין העונש- אין הסכמה עונשית והצדדים יטענו באופן חופשי, אך הוסכם כי כל עונש שיושת יכלול מע"ת בגין החזקת סכין.

עם זאת, נוכח העובדה כי מצבו הנפשי של הנאשם עתיד להיבחן-שמרה ההגנה את זכותה לטעון לסייג לפי **סעיף 34ח לחוק**.

3. מחוות דעת פסיכיאטרית ממרכז לבריאות הנפש"שלוותה" בעניינו של הנאשם מיום **21.7.13** עולה כי הנאשם כבן 44, מתגורר בכ"ס, ומוכר למוסד מאשפוזים קודמים רבים, מרביתם בהוראת צו אשפוז, כלוקה בהפרעה סכיזואפקטיבית, שימוש כרוני יומיומי בקאנביס, וקווי אישיות אנטיסוציאליים.

שחרר מאשפוז אחרון בהוראת אשפוז כפוי דחוף, ביום **10.7.13**, לאחר שהובא מיום ע"י שוטרים בעקבות אירוע אלים עם שכן, שוחרר כשהוא ברמיסיה וללא עדות לפסיכוזא בבדיקתו ביום השחרור.

טרם שחררו טופל בטיפול אנטי פסיכוטי אורך טווח, היינו-היה תחת טיפול תרופתי מאז שחרורו גם ללא לקיחה יום יומית של כדורים.

על פי בקשת המשטרה לצו מעצר עולה כי ביום **17.7.13** הנאשם גרם לנזק בזדון שבר גדר עם גרזן ומספריים לשכניו, תוך שהוא מאיים לרצוח אותם וכן איים על אמו הקשישה.

עם זאת יש רושם שמתוך אישיות אנטי סוציאלית ולא רק מתוך מחלה, הנאשם מתנהל באופן שמתעלם מהחוק והסדר החברתי, והוא אף מצהיר כי הוא "**לא מכיר בחוק של מדינת ישראל**".

בבדיקתו הנוכחית- הופעתו מסודרת, ללא אי שקט או האטה פסיכו מוטורית, משתף פעולה יותר קשר עין, ללא הפרעה גסה במהלך החשיבה. לגבי התוכן-טוען באופן מוצהר ומופגן שהוא ה"משיח" מדווח על הזיות שמיעה של "אנשים שדיברו במעצר" על הזיות ראייה של "מלאך עם כנפיים וחרב שקופה".

יש רושם לדיווח מגמתי שהינו אטיפי (לא כפי שידווחו רוב החולים במחלה זו), שולל תוקפנות ואובדנות, השיפוט ובוחן המציאות מוערכים כתקינים, ותובנה חלקית.

לאור האמור, הנאשם לוקה במחלה פסיכיאטרית במובן המשפטי של המילה, עם זאת שוחרר אך שבוע טרם האירועים בגינם נעצר כשהוא ברימיסיה ותחת טיפול תרופתי מתמשך.

בבדיקתו מדווח על תסמינים פסיכויטיים שאינם מתיישבים עם הידע הפסיכיאטרי המוכר ומעלים חשד להתחזות לצורך רווח משני (הימנעות ממשפט וממאסר).

אין תסמינים פסיכויטיים אובייקטיביים בבדיקתו.

נדרשת הסתכלות בת כשבוע ימים באשפוז על מנת להגיע לחוות דעת מבוססת בעניינו.

מחוות דעת פסיכיאטרית בעניינו של הנאשם מיום **25.7.13** עולה כי הנאשם גרוש ואב לשלושה, המתגורר בגפו ביחידת דיור הצמודה לבית אמו בכ"ס, מתקיים מקצבת ביטוח לאומי, ילד שביעי משמונה ילדים.

לראשונה אושפז בשנת 2001 בהוראת אשפוז כפוי בבית חולים "לב השרון" על רקע תקיפת שכנו ואיומים כלפי אשתו ותקיפתה, תקופה בה תאר כי החלו מחשבות שווא של יחס וגדלות, הרגיש כי הוא מקבל מסרים המכוונים אליו, וכי יש בו משהו מיוחד ומשיחי.

מאז ועד היום אושפז למעלה מעשרים פעמים.

ביום **19.7.13** הובא לאחר אירועי כתב האישום למוסד כעצור בתנאי אשפוז, עם הגעתו טען כי "כל הסיפור שבגללו עצרו אותי זה בגלל התקף פסיכויטי".

בבדיקתו במיון אצל ד"ר יעל לואיס עולה כי הופעתו מרושלת, יצר קשר עין, רושם לשיתוף פעולה מגמתי, המודע צלול, התמצאות תקינה בכל המובנים, הריכוז פגוע ומוסח בקלות, מצב רוח לא טוב, אפקט מרומם, רגזני, לבילי לא תואם.

מדווח על חזיונות בלילה, ותפיסה לפיה "כולם מתוכננים ככה שאני אביה יותר חזק מבחינת ייסורים".

ד"ר לואיס מציינת בבדיקה במיון כי הנאשם "הציג מחשבות שווא של גדלות ויחס אך רושם למגמתיות. יש צורך בבדיקות חוזרות כדי להעריך האם אכן קיים מצב פסיכויטי בעת הנוכחית".

בבדיקתו של הנאשם ע"י צוות המחלקה הבכיר מיום **21.7.13** חזר הנאשם והדגיש כי היה לו התקף פסיכויטי, טען כי הוא משיח וקיבל מסרים. למרות טענתו על תסמינים פסיכויטיים של מחשבות שווא והפרעות בתפיסה לא ניכרו תסמינים אובייקטיביים פסיכויטיים- הוא היה מאורגן ללא הפרעות במהלך החשיבה, לא נראה הוזה.

כשנשאל אודות הפרעות בתפיסה תאר תיאור לא טיפוסי של הזיות שמיעה של קולות שלא יודע לזהות אם של גבר או אישה ושל הזיות ראייה של מלאכים. ברישום בבדיקה תועד "רושם לסימולציה של תסמינים פסיכויטיים ושיתוף פעולה מגמתי".

מבדיקתו ביום 24.5.13 (צ"ל- **24.7.13** - נ.ב.) -עולה הופעה מוסדרת, רגוע פסיכומטורית, משתף פעולה, רושם למגמתיות, יוצר קשר עין.

ביחס לאירוע כתב האישום טוען שהיה "פסיכויטי" באותו יום, התעצבן, פירק את הגדר וזרק דברים, טוען שמעלילים עליו וכלל לא איים בגרזן אלא השכן הוא שאיים עליו בגרזן. טוען שלא ביצע דבר מה לא חוקי, ומסביר שהיה תחת השפעת אלכוהול וסמים ביום האירוע.

שולל הפרעות בתפיסה כעת, ומדווח על הזיות ראייה בעבר של מלאך, חזיונות, שולל תוקפנות ואובדנות, שיפוט ובוחן מציאות מוערך כתקין, תובנה חלקית.

על פי רישום צוות האחיות -לאורך האשפוז הנאשם מאורגן ורגוע, משתף פעולה ישן היטב בלילות, תיאור שאינו תואם מטופל השרוי במצב פסיכוטי ו/או מאני.

לאור האמור, הגם שהנאשם לוקה במחלה פסיכיאטרית במובן המשפטי של המילה, הרי שעולה הרושם כי מתוך אישיות אנטי סוציאלית ולא רק מתוך המחלה הוא מתנהל באופן שמתעלם מהחוק והסדר החברתי, תוך העצמת תסמיני המחלה לצורך רווח משני של הימנעות ממשפט ומאסר.

הוא מדווח על שימוש בסמים ואלכוהול ביום האירוע ולא ניתן לשלול כי היה שרוי בהחמרה קצרת מועד במצבו הנפשי בעת האירוע, אולם זו יש לייחס להשפעת החומרים הפסיכו-אקטיביים בהם בחר להשתמש, ולא למחלתו באופן ראשוני.

על כן בעת האירועים היה הנאשם מאוזן מבחינה תרופתית ומסוגל להבחין בין טוב לרע, מסוגל לעמוד לדין ולהבין את הליכים המשפט נגדו, ולסייע בהגנה עליו.

במצבו הנוכחי -אינו זקוק לאשפוז במחלקה הפסיכיאטרית. ככל שיושת עליו עונש מאסר, מומלץ כי זה ירוצה במחלקה הפסיכיאטרית של שב"ס (מב"ן) תוך מעקב פסיכיאטרי והמשך טיפולו התרופתי הקבוע.

מחוות דעת פסיכיאטרית משלימה בעניינו של הנאשם מיום 30.7.13 עולה כי מבנה האישיות שלו אינו מצב הכרוך באובדן בוחן המציאות או חוסר יכולת להבין את הפסול במעשיו, אלא מתאפיין בדפוס התנהגות של זלזול בחוק ובזכויותיהם של אחרים ועבירות חוזרות על החוק. כמו כן ידוע שימוש לרעה בסמים והתנהגות תוקפנית תחת השפעת סמים, גם כשמושג איזון מבחינת המחלה הפסיכיאטרית.

לנאשם עבר של מספר אישומים בפלילים, ובמקרים קודמים ניתנו חוות דעת הקובעות כי לא היה כשיר לעמוד לדין.

בניגוד למקרה הנוכחי- במקרים הקודמים הרושם של הרופאים היה כי הנאשם היה פסיכוטי בעת ביצוע המעשים ובמצב נפשי זמני ההופך אותו לבלתי כשיר לעמוד לדין מבחינה פסיכיאטרית.

לא ניתן לגזור ממצבו הרפואי הזמני והנתון לשינויים בעת אירועי עבר- למצבו הרפואי כיום, וכן בעת הסתכלויות בעבר עלה חשד שהנאשם מעצים תסמיני מחלתו לצורך רווח משני.

אשפוזו הנוכחי שונה בכך ששחרר טרם האירוע כשהוא ברימיסה, קיים תיעוד כי בסמוך לאירוע מחלתו לא הייתה פעילה, וישנה ודאות כי היה תחת טיפול תרופתי אותו קיבל בזריקת ארוכת טווח טרם השתחרר.

במהלך אשפוזו הנוכחי חרף טענותיו למחשבות שווא, לא עלו כל סימנים אובייקטיביים למצב פסיכוטי או הפרעה אפקטיבית מאג'ורית. התנהגותו במחלקה מאורגנת, לא ניכרים סימנים מאניים כגון הפרעות בשינה, דיבור בשטף, רגזנות, פעילות יתר וכיו"ב. לא ניכרים סימנים פסיכויטיים, וטוען להזיות שאינן אופייניות לחולים במחלתו, מצב המוכר בפסיכיאטריה המשפטית כסימן מחשיד להעצמת תסמינים.

כשלא בשעת בדיקה פסיכיאטרית (בה הוא מודע שתשמש לחו"ד) לא עולים באופן ספונטני תכנים פסיכויטיים כלשהם. בד בבד בהיותו באשפוז ממשיכה התנהגות מאורגנת ומכוונת מטרה של התעלמות מזכויות האחר, איום על בני משפחתו על מנת שיביאו לו סיגריות, וכיו"ב.

לאור האמור, ההתרשמות היא כי מחלתו לא הייתה פעילה בעת האירועים, וכי היה מסוגל להבין את הפסול במעשיו ולהימנע מהם. במהלך אשפוזו נוצר רושם של רופאי המחלקה, ובכלל זה שלושה רופאים בכירים, כי הנאשם אינו שרוי במצב פסיכוטי או הפרעת מצב רוח פעילים. חוזרים על ההמלצה בחוות דעת קודמת.

במסגרת הראיות לעונש העידו אמו ואחיו של הנאשם כעדי אופי מטעמו כדלקמן:

.4

הגב' מ' ל' - היא לא שמעה את מה שקרה באירוע בלילה, יש לה מכשיר שמיעה כי היא לא שומעת טוב. השכנים גרים אצלה 4 שנים, הם היו אחים שלה והנאשם כמו ילד שלהם. עד היום הם גרים איתה, היא אוהבת אותם, הם אנשים טובים. באותו לילה לא יודעת מה קרה.

הנאשם לא קיבל טיפול חצי שנה ובליל האירוע שתה, אך היא לא שמעה כלום.

רק אחרי שבאו ולקחו את הנאשם סיפרו לה מה קרה, והיא נפלה, רצו לקחת אותה לבי"ח. היא לא האמינה כי הוא היה נורמלי. ביקשה שיאשפזו אותו בבי"ח שלוותה כי הוא לא בסדר, אבל אמרו לא ניתן להחזיקו בכוח.

מבקשת לרחם עליו. הוא חולה נפש מזה כ-10 שנים, עובד טוב, הייתה לו פרנסה ואז הוא פשט את הרגל.

הייתה לו אישה ושלושה ילדים, ולבסוף הוא חזר לגור איתה (עם אמו) כי היא גרה לבד בבית.

מר י' ל' - כל המשפחה נרתמה ובכלל זה הוא, בהיותו אחיו של הנאשם.

הוא בעל חנות ירקות ברעננה, ולאחר שהנאשם ישתחרר- מתכוון לקחת אותו תחת חסותו, לשלבו בעבודה, ולפתוח לו חנות ירקות בהוד השרון, שכבר קיימת.

הנאשם הוא אחד מטובי הירקנים, ניהל פעם חנות לתפארת בכפר סבא לפני 12 שנים, הם דור שלישי של ירקנים. לאחר מכן הוא פתח מועדון סנוקר והיה לו את "זנזיבר" באזור התעשייה בכפר סבא.

ההתדרדרות שלו החלה לאחר שמישהו במשפחה שם לו טריפ והנאשם יהיה בשלוותה ובלגן בבית. לאחר 8 חודשים שהנאשם יושב במעצר הוא רואה שהנאשם רוצה לפתוח חלום חדש, וישקם אותו בהוד השרון.

הוא אמר לנאשם שזו הזדמנות אחרונה, וחבל לפספס את הנאשם.

בחקירה נגדית העיד כי לגבי הסתבכויות קודמות של הנאשם עם המשטרה והחוק - הוא לא היה תחת שליטה, זה לא היה הוא. לכן הם רוצים לדחוף אותו קדימה, ביחד עם 6 אחיותיהם.

.5 **ב"כ המאשימה** טען לעונש כי בהתאם לעיקרון המנחה בענישה, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בגין האירועים בהם הורשע הנאשם לפי הערך המוגן שנפגע.

בכל הנוגע לעבירת איומים - מדובר בשלום הציבור, והזכות לשלוות נפש וביטחון. בנסיבות אלה מדובר גם בפגיעה בביטחונם של המתלוננים, ושל הציבור כולו.

עמוד 5

הוגשו תמונות הגרזן והמספריים המעורבים באירוע (במ/2).

בנסיבות אלה מדובר בפגיעה מוחשית וממשית במתלוננים, ובתם הקטינה אף התעלפה כתוצאה ממעשיו.

מדיניות הענישה בעבירות אלה הן למאסר לתקופות לא קצרות, כשטווח הענישה משתנה בהתאם לערכאות ולנסיבות. במקרים דומים עתרה המאשימה למתחם בין 18-30 חודשי מאסר ובימ"ש קבע מתחם בין 8-16 חודשי מאסר.

במקרה זה עותרת המאשימה למתחם כולל בין 8-18 חודשי מאסר בשל האיומים, הגרזן, העובדה כי חזר עליהם, והתוצאות שנגרמו מהאירוע.

עונשו הראוי של הנאשם בתוך המתחם נגזר מתוך תמונות הסכין, גודל החשש והפחד כשהנאשם נהג בשעות הערב כפי שנהג.

הנאשם יליד 1968, ובעניינו נערכה חו"ד פסיכיאטרית ו-3 הבהרות נוספות (במ/3).

מכל חוות הדעת עולה כי מצבו בעת ביצוע העבירות היה של רמיסיה, לאחר שקיבל טיפול תרופתי אורך טווח, בסמוך לאירוע.

מחוות הדעת עולה במפורש ניסיון של הנאשם להפיק רווח ממצבו הפסיכיאטרי הקודם כדי לחלץ עצמו מאימת הדין. מחו"ד עולה כי תפיסתו של הנאשם היא שרשויות החוק אינן חלות עליו.

מרישומי הפלילי עולה כי לחובתו 11 רישומים קודמים, שכן בשנת 2009-2011 נפסקו ההליכים מחמת מצבו הנפשי, בהם דובר על עבירות איומים, וסמים, ובשנת 2009 נמצא כשיר ונידון למאסר בפועל של 3 חודשים בגין איומים (במ/4).

פעם אחר פעם פוגע הנאשם בחברה, וגם כשנמצא כשיר ומשלם במאסר ובענישה אחרת- חוזר לסורו.

לאור האמור מתבקש בימ"ש להשית על הנאשם ענישה ממשית, ברף העליון של מתחם הענישה כדי להבטיח הרחקתו מהחברה, לצד מע"ת ממושך.

עם זאת, נמנעים מלבקש השתת קנס בנסיבות אלה, כדי שהדבר לא ייפול על כתפי משפחתו.

ב"כ הנאשם טען לעונש כי הנאשם עצור מזה 8 חודשים.

הפסיקה מעלה כי בגין העבירות בהן והרשע הנאשם בתיק זה, מושתים על פי רוב מאסרים מותנים או עבודת שירות לכל היותר.

במעשיו - פגע הנאשם בגדר שמפרידה בין היחידות של האם. אין מחלוקת שלא הייתה סכין בזירה, ועל כן לא ניתן לומר

שהייתה יוזמה מצדו לצאת מצויד בסכין ולאיים, אלא לפגוע בגדר, והסיטואציה התפתחה משם.

במהלך 4 השנים בהם שכרו המתלוננים את היחידה, היחסים היו תקינים בינם לבין הנאשם. האזכור לגבי התעלפות הקטינה אינו מבוסס עובדתית הואיל ומד"א לא הגיע לאזור, לא הוכח שהם התקשרו, וכן הילדה לא נזקקה לשום טיפול. לטענתם- היא כמעט התעלפה, והתיזו עליה מים, אך לא מדובר ברף החמור של עבירת האיומים.

הפסיקה אינה כוללת מאסרים בפועל בגין עבירות אלה.

הנאשם לא נמצא כשיר לעמוד לדין ב-7 הזדמנויות רצופות וקדומות, וגם אם נמצא כשיר במקרה זה- הרי מדובר בפרמטר משפטי שלא נותן ביטוי להשוואה בין מצבו הנפשי של הנאשם למול אדם שאינו חולה נפש.

מזה כ-14 שנים סובל ממחלת נפש, מסלול חייו התשנה, אמו ובני משפחתו נוטלים חלק פעיל בשיקומו, ומצבו מחייב חמלה והרחמים תוך התחשבות במצבו.

לעיתים רחוקות מצא הנאשם עיסוקים מזדמנים בהם סייע לעצמו ולאמו, הגם שאינו במיטבו מבחינה בריאותית.

במהלך החודשים בהם שוהה במעצר, הוא אינו נהנה מזכויות של אסיר, ועל כן יש להראות בכך ענישה נלווית ובעלת ערך גבוה יותר ממאסר רגיל.

הנאשם הפנים את הלקח, והוא יודע כי אסור לו ליצור קשר עם המתלוננים.

לאור האמור, מתבקש בימ"ש להסתפק בתקופת מעצרו.

הנאשם הוסיף כי הודה בתיק כדי לסיים אבל לא בגלל העובדות, כי לא היה סכין.

מצטער על המקרה, מבקש סליחה. הוא לא ידבר עם השכן ולא יצור איתו שום קשר. רוצה להשתקם בבי"ח שלוותה לפני שיפתח את חנות הירקות.

לא לקח את הטיפול התרופתי כחצי שנה עובר לאירוע כי הרגיש טוב.

הוא מתנצל, ורוצה לעלות על דרך הישר, ולהשתקם מכאן ואילך.

העובדה שהיה עצור בתיק לימדו אותו וחינכו אותו, ובמהלך חודשי המעצר הוא גם טופל במב"ן ע"י רופאים ולא נשקפת ממנו מסוכנות.

הביע מוכנות לקבל מאסר מותנה, והוא יעמוד בו בלי בעיה.

הגם שהעבירות בהן הורשע הנאשם הינן חמורות לכשעצמן, הרי לנסיבותיהן מתווספת חומרה יתרה מקום בו עסקינן בנאשם הלוקה במחלה פסיכיאטרית במובנה המשפטי, המדווח על שימוש בסמים ואלכוהול ביום האירוע.

בחינת נסיבות הקשורות לביצוע העבירה לפי סעיף 40 ט(א) לחוק מעלה כי בהיותו בגילופין, שבר הנאשם את הגדר המפרידה בין בית אמו לביתם של המתלוננים באמצעות גרזן ומספרים,

הלם בדלת הכניסה שלהם בחוזקה וצעק "זה בית שלי, תצאו החוצה, אני ארצח אותך, את אשתך ואת הבת שלך" וכן "אני אזיין אתכם ואוציא אתכם מהבית", ובעשותו כן- אף גרם להתעלפותה של בתם בת ה-5 של המתלוננים.

התנהגותו משוללת הרסן והאלימה של הנאשם המשיכה אף לאחר מעצרו, לאחר שהובא לתחנת המשטרה, שעה שאיים על המתלונן ומשפחתו באוזני החוקר.

בחינת מצבו הנפשי של הנאשם בעת האירוע, בהתאם לסעיף 40 ט(א)(6) לחוק, בהתאם לחוות הדעת הפסיכיאטריות בעניינו מעלה כי הגם שלוקה במחלה פסיכיאטרית, ובעברו למעלה מעשרים אשפוזים, הרי שהרושם המקצועי הוא כי מתוך אישיותו האנטי סוציאלית, ולא רק מתוך המחלה, הוא מתנהל באופן שמתעלם מהחוק והסדר החברתי תוך העצמת תסמיני המחלה לצורך רווח משני של הימנעות ממשפט ומאסר.

מחוות הדעת בעניינו עולה כי ניכרת מגמתיות בשיתוף הפעולה מצדו, כמו גם ביחס לסימפטומים אותם מתאר, כי חרף טענתו על תסמינים פסיכויטיים של מחשבות שווא והפרעות בתפיסה לא ניכרו תסמינים אובייקטיביים פסיכויטיים (היינו- כשלא בשעת בדיקה פסיכיאטרית, בה הוא מודע שתשמש לחוות דעת, לא עולים באופן ספונטני תכנים פסיכויטיים כלשהם), ותיאור האחיות את אשפוזו אינו תואם מטופל השרוי במצב פסיכויטי ו/או מאני.

עוד עולה כי לא ניתן לשלול שחלה החמרה קצרת מועד במצבו הנפשי בעטיו של השימוש בחומרים פסיכו-אקטיביים עובר לאירוע (סמים, אלכוהול) ולא ממחלתו.

אין חולק כי הנאשם היה אחראי למעשיו בעת האירועים.

מחוות הדעת עולה בברור כי הנאשם שוחרר טרם האירוע כשהוא ברימסה, קיים תיעוד כי בסמוך לאירוע מחלתו לא הייתה פעילה, ישנה ודאות כי היה תחת טיפול תרופתי אותו קיבל בזריקת ארוכת טווח טרם השתחרר, כך שבעת האירועים היה הנאשם מאוזן מבחינה תרופתית ומסוגל להבחין בין טוב לרע, מסוגל לעמוד לדן ולהבין את הליכים המשפט נגדו ולסייע בהגנה עליו.

לא זו בלבד כי מחלתו של הנאשם לא הייתה פעילה בעת האירוע והוא היה מסוגל להימנע מהפסול שבמעשיו, אלא שהנאשם מנצל את מצבו הנפשי, ועושה בו כקרדום לחפור בו, להתנהג ככל העולה על רוחו ולהתחמק מעונש.

מגיליון רישומו הפלילי עולה כי לנאשם הרשעות כבר משנת 1990 ו-1994, בגין תקיפה ומשחקים אסורים, והחל משנת 2001, עת היה אשפוזו הפסיכיאטרי הראשון, ואילך- נמצא הנאשם כשהוא אינו מסוגל לעמוד לדין 7 פעמים נוספות.

כמו כן לנאשם הרשעה באיומים משנת 2008, ועל חוק התכנון ובניה בשנת 2000.

ייאמר כי כל עבירה המבוצעת על רקע שימוש בסמים ואלכוהול הינה בבחינת נסיבה מחמירה, ודברים אלה מקבלים משנה תוקף בעניינו של הנאשם- המודע למצבו הרגיש, ועדיין אינו מהסס להשתמש בחומרים אלה באופן המגביר את מסוכנותו לציבור.

בהתנהגותו של הנאשם פגע בערכים חברתיים מוגנים (סעיף 40ג(א) לחוק) שעניינם הגנה על שלום הציבור וביטחון, שמירה על ביטחונם של בני משפחתו של הנאשם והסובבים אותו, פגיעה בזכותו של הפרט לביטחון אישי, לשלוות נפש ושלא להיות מוטרד, בזכות הקניין ובהגנה על רכושו של הפרט.

לפיכך- התנהגותו של הנאשם מצויה ברף הבינוני של העבירות בהן הורשע, לאור השימוש בנשק קר- בגרזן ומספריים, תוכן האיומים, תגובתה של בתם הקטינה של המתלוננים, רקע השימוש בחומרים פסיכואקטיביים נוכח מצבו הנפשי, והיותו של האירוע מתמשך גם בתחנת המשטרה.

מתחם העונש ההולם בעבירות איומים נע בין מאסר מותנה -לשנת מאסר בפועל ובעבירת ההיזק לרכוש במזיד נע בין מאסר מותנה -למאסר קצר שיכול וירוצה על דרך של עבודות שירות (ראה החלטתי בת"פ 45718-07-13 מ"י נגד דניאל (מיום 7.11.13)).

לאור האמור, מתחם העונש הכולל בנסיבות אלה נע בין מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות- לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

עם זאת, בנסיבות אלה מצאתי כי קיימת חשיבות ראשונה במעלה בהרתעתו האישית של הנאשם בהתאם לסעיף 40 לחוק, ובהגנה על שלום הציבור לפי סעיף 40 לחוק, בהיותו מסוכן לציבור, בעיקר בשל הקווים האנטי סוציאליים בהתנהגותו המתאפיינים בדפוס התנהגות של זלזול בחוק ובזכויותיהם של אחרים, ועבירות חוזרות ונשנות על החוק (ראה סעיף 3 לחוות דעת מיום 30.7.13).

העובדה לפיה מתכסה הנאשם בכסות "מצבו הנפשי" כדי לחמוק מעונש, רק משמשת לו לחומרא, כמו גם

העובדה כי הוא ממשיך לצרוך סמים ואלכוהול, וממשיך בהתנהגותו התוקפנית והאלימה.

לא זו בלבד שלא היה בהרשעות קודמות ובמאסר בן 3 חודשים כדי להרתיעו בעבר, אלא שהתנהגותו מסלימה, מתוך מחשבה מוטעית כי הוא מעל לחוק, וכי הוא "לא מכיר בחוק של מדינת ישראל" (חוות דעת מיום 21.7.13 סעיף 3).

עובדות כתב האישום, לפיהן בהגיעו למשטרה אמר לחוקר כי לא משנה מה תעשה המשטרה- בית המשפט ישחררו (סעיף 5 לכתב האישום)- רק מחזקות טענה זו.

עוד עולה כי מבנה אישיותו של הנאשם אינו כרוך באובדן בוחן המציאות או חוסר יכולת להבין את הפסול במעשיו, אלא מתאפיין בדפוס התנהגות של זלזול בחוק ובזכויותיהם של אחרים ועבירות חוזרות על החוק.

נוכח המקובץ- השתכנעתי כי יש חשש ממשי שהנאשם יחזור ויבצע עבירות, וכי ההחמרה בעונשו והרחקתו מהציבור נדרשות כדי להגן על הציבור ועל הסובבים אותו.

לאור האמור, והגם שמעשיו מצויים ברף הבינוני, מצאתי כי יש לסטות ולהשית את עונשו ברף הגבוה של המתחם מן הצורך שבהרתעתו האישית בהתאם לסעיף 40 לחוק, והצורך בהגנה על שלום הציבור בהתאם לסעיף 40 לחוק.

יש לקוות כי בעונש מרתיע יהיה כדי להבהיר לנאשם באופן חד משמעי, שאינו משתמע לשתי פנים, כי בעתיד לא יוכל עוד לשוב ולהתנהג ללא מורא הדין עליו, באצטלה של מצבו הנפשי, וכי ככל שימצא כשיר לעמוד לדין- יישא באחריות למעשיו כאחד האדם.

7. לפיכך, הריני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בן 12 חודשים בפועל, בניכוי ימי מעצרו, מיום: 17.7.13.

ב. מאסר מותנה בן 10 חודשים, למשך 3 שנים מיום שחרורו, ובתנאי שלא יעבור על העבירות בהן הורשע, וכן על עבירת החזקת סכין.

8. צו למוצג - יושמד או יחולט על פי שיקול דעת המשטרה.

9. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ב אדר ב תשע"ד, 24 מרץ 2014, במעמד הצדדים.
עמוד 10

